

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D. v právní věci žalobkyně: **AŽU ASSET, a. s., v konkurzu**, se sídlem Kolbenova 609/38, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: **GESTORE v. o. s.**, se sídlem Čechyňská 419/14a, Brno, insolvenční správkyně žalobkyně, zast. Mgr. Miroslavem Lahodou, advokátem, se sídlem nám. Komenského 124, Tišnov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32449/19/5300-21445-712211, o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 Af 50/2019-47,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalobkyni a žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 8. 2019, č. j. 32449/19/5300-21445-712211 (dále jen „napadené rozhodnutí“), byla zamítnuta odvolání žalobkyně a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 17. 8. 2018, č. j. 6701864/18/2009-52523-109623, č. j. 6702015/18/2009-52523-109623, č. j. 6644230/18/2009-52523-109623, č. j. 6644649/18/2009-52523-109623, č. j. 6644971/18/2009-52523-109623, č. j. 6645597/18/2009-52523-109623, č. j. 6645990/18/2009-52523-109623, č. j. 6646192/18/2009-52523-109623, č. j. 6646489/18/2009-52523-109623, č. j. 6647408/18/2009-52523-109623, č. j. 6648801/18/2009-52523-109623, č. j. 6649097/18/2009-52523-109623, č. j. 6649194/18/2009-52523-109623 (dále jen „platební výměry“), jimiž byla žalobkyni

podle pomůcek doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období ode dne 23. 11. 2013 do dne 30. 11. 2013 a dále za období prosinec 2013 až prosinec 2014 (vyjma září 2014), současně jí byla v některých případech stanovena povinnost uhradit penále.

[2] Proti napadenému rozhodnutí brojila žalobkyně u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobou, jíž se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud rozsudkem ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 Af 50/2019-47 (dále jen „napadený rozsudek“), podanou žalobu zamítl, neboť všechny žalobní námítky shledal nedůvodné.

II. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[3] Proti rozsudku městského soudu podal (původní) insolvenční správce žalobkyně Ing. Petr Janíček, DiS., MBA, LL.M. (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl jej zrušit a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení. V kasační stížnosti shrnuje průběh insolvenčního řízení; její obsahové jádro tvoří zejména prostá rekapitulace žalobních námitek a jejich vypořádání městským soudem. Nad rámec uvedeného toliko k (údajnému) ztotožnění se soudu s názorem žalobkyně, že slovo „pouze“ uvedené v § 143 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) nebylo zákonodárcem zvoleno přílehavě, namítá, že žalobkyně se v tomto smyslu v žalobě vůbec nevyjadřovala; naopak zdůrazňovala, že k doměření daně z moci úřední může dojít právě a pouze na základě výsledků daňové kontroly. Dále stěžovatel obecně brojí proti tomu, že daň byla stanovena podle pomůcek pouze formálně, avšak fakticky se tak stalo dokazováním. Soud dle něj nepřihlédl k obsahu správního spisu, z něhož je zřejmé, „*jak správce daně přistupoval ke stanovení daně*“. Je si vědom toho, že v důsledku nesplnění svých povinností je daňový subjekt nucen strpět stanovení daně náhradním způsobem; nicméně ani v těchto případech nemá vypočtená daň působit sankčně a musí se co nejvíce blížit realitě. Správce daně se dopustil hrubého porušení zásad užití pomůcek, když rovnocenným přístupem nepřistupoval k jejich aplikování u daně z příjmů a DPH. Správce daně dle stěžovatele akcentoval zejména dosažení maximální částky doměřené daně, aniž bral v potaz veškeré souvislosti a výhody svědčící ve prospěch žalobkyně.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předně upozornil, že výtka stěžovatele vůči argumentaci soudu ohledně přílehavosti zákonodárcem zvolené formulace § 143 odst. 3 daňového řádu je zcela lichá, neboť ten vyslovil, že se ztotožňuje s jeho názorem, nikoli pohledem žalobkyně; stěžovatel tedy brojí vůči skutečnosti, kterou napadený rozsudek vůbec neobsahuje. Dále žalovaný zdůrazňuje, že kasační argumentace představuje toliko blíže neodůvodněný nesouhlas s právním názorem městského soudu. Stěžovatel vůbec neupřesňuje, k jaké části správního spisu dle něj městský soud nepřihlédl; žalovaný proto pouze konstatuje, že ke kombinaci stanovení daně podle pomůcek s dokazováním nedošlo, neboť pomůckami mohou být rovněž správcem daně nezpochybněné důkazní prostředky. Stěžovatel taktéž ani neuvádí, co konkrétně vytyká posouzení žalobní námítky stran údajně rozdílného posouzení pomůcek v řízeních o dani z příjmů a DPH. Nebylo zjištěno, že by kvalifikovaný odhad daňové povinnosti žalobkyně zásadně neodpovídal skutečnosti, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti ani nepředkládá žádná konkrétní tvrzení, proč by tomu tak mělo být; jeho přesvědčení, že orgány finanční

pokračování

správy aplikovaly pomůcky za účelem doměření co nejvyšší daňové povinnosti, je pouze zcela nepodloženým tvrzením bez jakékoli právní relevance.

[5] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) se nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky řízení. Kasační stížnost proti napadenému rozsudku podal Ing. Petr Janíček, DiS., MBA, LL.M., který byl výrokem II. usnesení městského soudu ze dne 30. 6. 2022, č. j. MSPH 91 INS 8469/2022-B-7, ustanoven insolvenčním správcem žalobkyně.

[7] Nejvyšší správní soud již dříve shledal, že insolvenční správce je osobou, která má na výsledku soudního řízení správního zájem, a které je proto nutno přiznat postavení osoby zúčastněné na řízení [srov. rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 5. 12. 2017, č. j. 1 Afs 58/2017-42, publ. pod č. 3686/2018 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná též na www.nssoud.cz)]. Praxe správních soudů původně vycházela z toho, že nejpozději po prohlášení konkursu mohl žalobu či jiný návrh ve správním soudnictví (vč. kasační stížnosti) ohledně nároku dlužníka, jenž se týkal majetkové podstaty, podat pouze insolvenční správce, nikoliv dlužník samotný. V rozsudku ze dne 10. 7. 2018, č. j. 4 As 149/2017-121, publ. pod č. 3767/2018 Sb. NSS, však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu přehodnotil svůj dosavadní postoj ke vztahu insolvenčního řízení a řízení před správními soudy. Obecně shledal, že pokud je vedeno insolvenční řízení s dlužníkem, který je zároveň účastníkem soudního řízení správního, nemá taková skutečnost na řízení ve správním soudnictví vliv. Ustanovení § 140a, § 140b ani § 140c zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenční zákon), která se týkají přerušení řízení, respektive dalších právních účinků rozhodnutí insolvenčního soudu o úpadku dlužníka, se podle rozšířeného senátu na správní soudnictví nevztahují. Na základě těchto východisek Nejvyšší správní soud naznal, že „*insolvenční správce je oprávněn vystupovat jako osoba zúčastněná na řízení ve věci návrhu úpadce vedené před správními soudy*“, stejně jako „*lze obdobně dovodit právo úpadce na postavení osoby zúčastněné na řízení v případech, kdy je účastníkem řízení ve věci týkající se majetkové podstaty úpadce její insolvenční správce*“ (srov. rozsudky NSS ze dne 10. 1. 2020, č. j. 5 Afs 100/2019-55, či ze dne 13. 1. 2020, č. j. 7 Afs 149/2019-34).

[8] V projednávané věci insolvenční správce nebyl účastníkem soudního řízení správního, z něhož napadený rozsudek vzešel, a městský soud s ním ani nejednal jakožto s osobou zúčastněnou na řízení, resp. nevyzval jej dle § 34 odst. 2 s. ř. s. k tomu, aby sdělil, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby na něm zúčastněné; žalobkyně totiž podala žalobu proti napadenému rozhodnutí dne 25. 10. 2019, avšak insolvenční soud zjistil její úpadek a prohlásil na její majetek konkurs až usnesením ze dne 30. 5. 2022, č. j. MSPH 91 INS 8469/2022-A-10. To ovšem ničeho nemění na skutečnosti, že insolvenčního správce žalobkyně je třeba na základě shora uvedené judikatury považovat za osobu zúčastněnou na řízení o jí podané žalobě, která tak byla rovněž oprávněna podat proti rozhodnutí městského soudu kasační stížnost (§ 102 s. ř. s.).

[9] Z insolvenčního rejstříku Nejvyšší správní soud zjistil, že v průběhu řízení o kasační stížnosti byla výrokem I. usnesení městského soudu ze dne 10. 10. 2022, č. j. MSPH 91 INS 8469/2022-B-37, novým insolvenčním správcem žalobkyně potvrzena GESTORE v. o. s., se sídlem Čechyňská 419/14a, Brno, která byla do této funkce zvolena schůzí věřitelů. Tuto osobu soud považuje za právního nástupce předcházejícího insolvenčního správce oprávněného podat kasační stížnost proti napadenému rozsudku, a tedy (novou) stěžovatelku v projednávané věci. Ta podáním ze dne 31. 3. 2023 soudu sdělila, že na projednání kasační stížnosti podané předcházejícím insolvenčním správcem žalobkyně trvá.

[10] Nejvyšší správní soud tedy zjistil, že kasační stížnost byla podána osobou oprávněnou, včas, proti rozhodnutí, vůči němuž je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatelka je v řízení zastoupena advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s., a jsou splněny, byť na samé hranici projednatelnosti, i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[11] Dále soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatelka tvrdí uplatnění kasačních důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., fakticky však svou argumentací napadá rozsudek městského soudu pouze z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že obsah a kvalita kasační stížnosti do značné míry předurčuje nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozsudku kasačního soudu. Je odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které napadá rozhodnutí krajského (městského) soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42). Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené. Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že náležitou formulaci kasačních námitek není možné nahradit pouhou parafrází námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námítky směřují proti jiným rozhodnutím, než která jsou předmětem přezkumu ze strany kasačního soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Stěžovatel sice může v kasační stížnosti žalobní argumentaci (popř. argumentaci obsaženou v odvolání) zopakovat, např. tehdy, pokud se s ní krajský (městský) soud dostatečně nevypořádal, nebo nesouhlasí-li se skutkovým či právním posouzením. Vždy je však třeba výslovně uvést, jaké konkrétní závěry krajského (městského) soudu pokládá za nedostatečné, resp. za nesprávné. Neučiní-li tak, je Nejvyšší správní soud oprávněn zabývat se posouzením zákonnosti napadeného rozsudku toliko v obecné rovině, neboť v opačném případě by za stěžovatelku domýšlel, z jakých důvodů pokládá napadené soudní rozhodnutí za nesprávné (srov. rozsudky NSS ze dne 24. 3. 2016, č. j. 3 As 137/2015-45, či ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[14] V projednávané kasační stížnosti stěžovatelka na argumentaci městského soudu nikterak konkrétně nereagovala a pouze zopakovala totožná (navíc převážně obecná) tvrzení, která uplatnila žalobkyně v již řádně posouzené žalobě; některé její výtky přitom míří pouze proti rozhodovací činnosti žalovaného. Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že totožnou argumentací, jaká je vznesena v nynějším kasačním řízení, se již

pokračování

zabýval ve svém rozsudku ze dne 9. 6. 2021, č. j. 6 Afs 297/2020-34, kterým ke stížnosti téže žalobkyně přezkoumával obdobně formulovaný rozsudek městského soudu ve věci doměření daně z příjmů právnických osob podle pomůcek za zdaňovací období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2014; od svých závěrů vyslovených v odkazovaném rozhodnutí přitom zdejší soud neshledal žádný důvod se odchýlit ani v této věci.

[15] Ve vztahu k závěrům obsaženým v napadeném rozsudku městského soudu stěžovatelka uplatňuje (resp. opakuje) námitku nesprávného právního hodnocení, neboť se domnívá, že v řešeném případě nebyly dodrženy zákonné podmínky pro stanovení daně podle pomůcek. V této souvislosti upozorňuje, že k doměření daně z moci úřední může dojít „pouze“ na základě výsledků daňové kontroly. Zároveň namítá, že s ohledem na množství důkazních prostředků, které daňové orgány v předchozím řízení obstaraly, měla být daň stanovena dokazováním, nikoli podle pomůcek; současně upozorňuje, že daň byla nepřipustně doměřena kombinací dokazování a pomůcek.

[16] Se všemi těmito námitkami se městský soud v napadeném rozsudku podrobně a přezkoumatelně vypořádal, přičemž je neshledal důvodnými. Popsal průběh předchozího daňového řízení a připomněl, že žalobkyně byla výzvou ze dne 9. 11. 2016 (č. j. 1690684/16/2903-60562-708770), která byla téhož dne doručena jejímu zástupci, vyzvána k umožnění zahájení daňové kontroly dle § 87 odst. 2 daňového řádu. Žalobkyně ovšem této výzvě nevyhověla a daňovou kontrolu neumožnila zahájit. Kontrolující správce daně proto požádal doměřujícího správce daně o pověření vyčíslit žalobkyni daň podle pomůcek, k čemuž také došlo (a žalobkyně o tomto způsobu doměření daňové povinnosti byla řádně informována sdělením ze dne 18. 5. 2018). Doměřující správce daně poté platebními výměry ze dne 17. 8. 2018 doměřil žalobkyni za shora uvedená zdaňovací období daňovou povinnost na DPH.

[17] Ve vztahu k takto uplatněným kasačním námitkám Nejvyšší správní soud uvádí, že podle § 143 odst. 1 daňového řádu lze daň doměřit z moci úřední. Podle odst. 3 téhož ustanovení může dojít k doměření daně z moci úřední *pouze na základě výsledku daňové kontroly*. Dle § 87 odst. 2 daňového řádu ovšem platí, že *neumožní-li daňový subjekt správci daně zahájit daňovou kontrolu, může k tomu být správcem daně vyzván*. Podle odst. 5 téhož ustanovení pak *nevyhoví-li daňový subjekt výzvě podle odstavce 2 ve stanovené lhůtě, aniž by sdělil správci daně závažné důvody, pro které nemůže výzvě vyhovět, nebo neumožní-li ve sděleném termínu zahájit a následně provést daňovou kontrolu, může správce daně stanovit daň podle pomůcek, nebo daň sjednat za podmínek uvedených v § 98 odst. 4*.

[18] Městský soud přisvědčil závěru žalovaného (sic!), že slovo „pouze“ užitě v § 143 odst. 3 daňového řádu nebylo zákonodárcem zvoleno vhodně, jelikož daňový řád na řadě míst obsahuje výjimky z tohoto pravidla; jednu z nich představuje právě § 87 odst. 5 daňového řádu, podle nějž daňové orgány v nyní souzené věci postupovaly. Jak správně poznamenal žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, výtka stěžovatelky brojící proti ztotožnění se soudem s žalobkyní nevysloveným tvrzením o nepřiléhavosti zákonodárcem zvolené formulace § 143 odst. 3 daňového řádu je zcela lichá, neboť tento názor (následně aprobovaný městským soudem) konstatoval ve svém vyjádření k žalobě právě žalovaný; stěžovatelka tedy brojí vůči něčemu, co napadený rozsudek vůbec neobsahuje.

[19] S odkazem na rozsudek NSS ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 38/2014-59, jakož i s přihlédnutím k zásadě součinnosti zakotvené v § 6 odst. 2 daňového řádu, městský soud správně uzavřel, že žalobkyně, která neumožnila správci daně zahájit daňovou kontrolu, byla povinna nést důsledky v podobě postupu upraveného v § 87 odst. 5 daňového řádu, tj. doměření daně za použití pomůcek. V odkazovaném rozsudku, který řešil obdobný případ a od jehož závěrů se Nejvyšší správní soud nemá důvod v souzené věci odchýlit, uvedl: *„správce daně se pokusil zahájit u žalobce daňovou kontrolu. Ten nereagoval na předvolání k zahájení kontroly ani na opakované předvolání, a proto ho správce daně vyzval postupem podle § 87 odst. 2 daňového řádu z roku 2009 k zahájení daňové kontroly. I tato výzva zůstala bez řádné odezvy (...), proto došlo na aplikaci § 87 odst. 5 daňového řádu (...). Citované ustanovení dává správci daně v případě, že se mu nepodaří zahájit a následně provést daňovou kontrolu, možnost bez provedení daňové kontroly (tedy jako výjimku z § 143 odst. 3 daňového řádu z roku 2009), stanovit daň podle pomůcek nebo daň sjednat. Jedná se tak o důsledek toho, že daňový subjekt zahájení kontroly neumožnil. (...) Správce daně vyvinul snahu k zahájení daňové kontroly, k jejímu zahájení nedošlo z důvodů na straně žalobce, a proto byl správce daně oprávněn stanovit daň z příjmů fyzických osob (...) na základě § 87 odst. 5 daňového řádu podle pomůcek (...). Nejvyšší správní soud proto dává za pravdu stěžovateli a považuje postup, jaký zvolil správce daně při stanovení daně dle pomůcek na základě § 87 odst. 5 daňového řádu, za správný“.*

[20] Náležitě se městský soud vypořádal také s námitkami žalobkyně, že s ohledem na množství shromážděných důkazních prostředků měl správce daně stanovit daň dokazováním a že v projednávaném případě byla daň nepřipustně stanovena kombinací pomůcek a dokazování. Soud v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal na zjištění ze správního spisu, z nichž vyplynulo, že dne 21. 10. 2016 zaslal kontrolující správce daně žalobkyni oznámení o zahájení daňové kontroly (č. j. 1619148/16/2903-60562-603332), v němž požadoval předložení kompletní účetní evidence (účetní doklady, hlavní knihu, knihy analytické evidence, účtový rozvrh, seznam dodavatelů včetně DIČ, atd.). Žalobkyně však provedení daňové kontroly neumožnila a účetnictví nepředložila. Městský soud dospěl ke správnému závěru, že správce daně neměl k dispozici takové „množství důkazních prostředků“, jak tvrdí stěžovatelka (nadto bez jakékoli jejich bližší specifikace), které by mu umožňovaly stanovit daň na základě dokazování.

[21] Pokud stěžovatelka tvrdí, že v posuzovaném případě byla daň fakticky stanovena kombinací použití pomůcek a dokazování, Nejvyšší správní soud uvádí, že mezi účastníky řízení není sporné, že takový postup není možný, tj. že způsoby stanovení daně nelze vzájemně kombinovat (srov. rozsudek NSS ze dne 8. 3. 2007, č. j. 2 Afs 29/2006-108, jehož závěry se uplatní i za účinnosti daňového řádu). Podle § 98 odst. 3 daňového řádu platí, že za pomůcky mohou sloužit zejména *a) důkazní prostředky, které nebyly správcem daně zpochybněny, b) podaná vysvětlení, c) porovnání srovnatelných daňových subjektů a jejich daňových povinností, d) vlastní poznatky správce daně získané při správě daní.* Městský soud poukázal na skutečnost, že pokud správce daně při stanovení daně podle pomůcek využil některé důkazní prostředky, které jím nebyly zpochybněny, či vlastní poznatky získané při správě daní (např. úřední závěrku, údaje o pohybech na bankovních účtech nebo údaje z jiných daňových řízeních), dává mu tuto možnost přímo daňový řád (srov. shora citovaný § 98 odst. 3). Veškeré vyjmenované listiny a poznatky, které správce daně osvědčil

pokračování

jako pomůcky, bylo možné v souzené věci podřadit pod konkrétní písmeno § 98 odst. 3 daňového řádu, který upravuje, co všechno může sloužit jako pomůcka. V posuzovaném případě tak městský soud dospěl ke správnému závěru, že se správce daně nepřípustného směšování způsobů stanovení daně (kombinace pomůcek a dokazování) nedopustil.

[22] Konečně výtky stěžovatelky, že městský soud nepřihlédl k (jí nijak blíže specifikovanému) obsahu správního spisu, z něhož má být zřejmé „*jak správce daně přistupoval ke stanovení daně*“, stejně jako její konstatování, že správce daně „*nepřistupoval rovnocenným přístupem k aplikování pomůcek u daně z příjmů a DPH*“, či že akcentoval zejména dosažení maximální částky doměřené daně, jsou natolik obecná a neurčitá tvrzení (nadto nikterak nepolemizující s konkrétními závěry právního posouzení městského soudu), že je nelze považovat za řádně uplatněné kasační námitky, jimiž by se měl soud zabývat.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[23] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou důvodné. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka (osoba zúčastněná na řízení) neměla v tomto kasačním řízení úspěch; soud proto vyslovil, že nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost; soud mu proto nepřiznal náhradu nákladů řízení. Žalobkyni pak žádné náklady nevznikly (neboť se ke kasační stížnosti nevyjádřila), pročež ani jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2023

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu